

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **H. P.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 maja 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt II AKa 141/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt III K 244/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

H. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 12 lutego 2015 r. w S., w mieszkaniu przy ul. [...] po uprzednim zastosowaniu przemocy polegającej na przytrzymywaniu za rękę doprowadził K. S. do obcowania płciowego poprzez odbycie z nią stosunku płciowego dopochwowego,
tj. o przestępstwo z art. 197 § 1 k.k.,

2. w okresie od 12 lutego 2015 r. do marca 2015 r. daty bliżej nieustalonej w S. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził K. S. pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała celem wywarcia wpływu na ww. pokrzywdzoną, aby nie powiadomiła organów ścigania o przestępstwie popełnionym na jej szkodę, a więc jako na świadka w postępowaniu karnym, tj. o przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt III K 244/21:

1. uznał oskarżonego H. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia z tą zmianą, że zakwalifikował go z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. i zbliżania się do niej na odległość niemniejszą niż 100 metrów na okres 5 lat;
2. uznał oskarżonego H. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia i za to przestępstwo na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone wobec oskarżonego H. P. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
4. rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł obrońca H. P., który podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 185a § 4 k.p.k. w zw. z art. 185c k.p.k.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt II AKa 141/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, rozstrzygając także o kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca skazanego H. P., który podniósł następujące zarzuty:

1. rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., przez zaakceptowanie przez sąd drugiej

instancji dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji z pominięciem istotnych okoliczności wynikających z tych dowodów;

2. rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na nierozpoznaniu zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, iż sąd pierwszej instancji, uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i skazując go na podstawie tego artykułu, nie ustalił znamienia kwalifikującego w postaci małoletniości pokrzywdzonej i jej konkretnego wieku i nie ujął tego znamienia w opisie czynu, za który skazał oskarżonego, a także na braku odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do tego zarzutu w uzasadnieniu wyroku.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie oraz przyznanie wynagrodzenia za czynności obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Ponadto, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. obrońca skazanego wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, albowiem jego wykonanie w ocenie obrońcy spowoduje nieodwracalne skutki dla skazanego, który aktualnie odbywa orzeczoną zaskarżonym wyrokiem karę pozbawienia wolności. Istnieje więc realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać w świetle zasadności uchybień wskazanych w kasacji, zwłaszcza zarzucie drugim.

Na powyższą kasację pisemną odpowiedź złożył prokurator, który wniósł o jej oddalenie z uwagi na jej oczywistą bezzasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a zatem powinno być stosowane wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich

uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (por. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). W orzecznictwie słusznie podkreśla się, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku może mieć miejsce, jeżeli zachodzi wysokie, niemal zbliżone do pewności, prawdopodobieństwo uchylenia prawomocnego wyroku (zob. postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie SN z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21), a dodatkowo, jeżeli rysuje się perspektywa uniewinnienia osoby skazanej, względnie umorzenia wobec niej postępowania (*vide* postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie zachodzą. Zauważyć należy, że skarżący nie wskazuje na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a sformułowane przez niego zarzuty, w tym opisany w punkcie 2, dotyczą naruszenia standardu rzetelnej kontroli odwoławczej i nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności. Zwłaszcza, że obrońca skazanego w apelacji nie podnosił zarzutu obrazy art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k., a sąd odwoławczy odnosił się do kwestii ustaleń faktycznych dotyczących świadomości skazanego co do wieku pokrzywdzonej. Co więcej, samo naruszenie rzeczonoego przepisu prawa procesowego nie dekompletuje znamion przestępstwa zarzuconego H. P. z art. 197 § 1 k.k., a co za tym idzie nie wskazuje na konieczność jego uniewinnienia od popełnienia tego czynu. Ocena zarzutów podniesionych w kasacji wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania. Niniejsze orzeczenie w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia. Nie oznacza nawet, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów podniesionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[PGW]

[ms]

